

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci **žalobce: M. N.** se sídlem x, zastoupen JUDr. Antonínem Navrátillem, advokátem se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) P. H., 2) P. R.**, oba bytem x, oba zastoupeni Mgr. Hynkem Navrátillem, advokátem se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, **3) J. S. a 4) M. S.**, oba bytem x, oba zastoupeni JUDr. Petrem Čichovským, advokátem se sídlem Družstevní 411, Týnec nad Sázavou, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 149925/2013/KUSK, sp. zn. SZ 128443/2013/KUSK REG/Ha ze dne 25. 10. 2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 27. 12. 2013 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a odvolání osob zúčastněných na řízení ad 1) a 2) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 7. 2013, č. j. MUTnS – 4815/2013, sp. zn. Výst.3082/2013/Ott, jímž byla osobám zúčastněným na řízení ad 3) a 4) dle § 118 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „stavební zákon“) prodloužena lhůta k dokončení stavby bioplynové stanice na pozemcích parc. č. x v katastrálním území Tuchyně, část Lhota (dále jen „stavba BPS“) do 31. 5. 2015. Současně se žalobce žalobou domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí stavebního úřadu a vrácení věci tomuto úřadu k dalšímu řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že jak stavební úřad, tak žalovaný zvolili toliko formální postup, omezili se pouze na posouzení žádosti stavebníků, tj. osob zúčastněných na řízení ad 3) a 4), o prodloužení lhůty k dokončení stavby a nezabývali se nežádoucími a nepříznivými důsledky, které stavba při svém dokončení může vyvolat. Dále žalobce vytkl stavebnímu úřadu, že se nezabýval žalobcem a jinými účastníky správního řízení podanými námitkami, kterými bylo upozorněno na vady rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 4. 2009, č. j. Výst.171/2009/Ji, kterým byla povolena změna předmětné stavby BPS před dokončením spočívající ve změně technologie bioplynové stanice z původně suché anaerobní fermentace na mokrou anaerobní fermentaci. Žalobce spatřoval vady rozhodnutí stavebního úřadu o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie (a poté shodně i v nyní posuzovaném rozhodnutí stavebního úřadu o změně stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby) v tom, že stavební úřad *nepřijal opatření, aby změna stavby byla realizována v souladu se zákonnými podmínkami pro nový typ technologie*. Proto žalobce vystavěl své odvolání proti rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby na závěru a úvaze, že stavební úřad je povinen se námitkami účastníků správního řízení zabývat a z moci úřední je povinen v kterékoliv fázi řízení přijmout opatření, *kterými by byly vyloučeny dosavadní vady řízení umožňující realizaci stavby s aktuálním ohrožujícím dopadem vůči okolnímu obyvatelstvu a které poškozují hodnoty a zájmy chráněné zákonem*. Žalobce dále uvedl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí pouze omezil na tvrzení, že stavební úřad nepochybil, neboť osoby zúčastněné na řízení ad 3) a 4) podaly odůvodněnou žádost o prodloužení lhůty k dokončení stavby. Dále žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil odvolací námitky žalobce (shodně s námitkami žalobce uplatněnými v řízení před stavebním úřadem) jako požadavek na změnu stavby před dokončením. Žalobce v žalobě tvrdil, že nevznese požadavek na změnu stavby před dokončením, nýbrž pouze navrhoval, *aby stavebníkům v souvislosti s prodloužením lhůty k dokončení stavby bylo uloženo respektovat zákonné podmínky, které jsou pro provoz bioplynové stanice nezbytné*.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce byly stavebním úřadem v odvoláním napadeném rozhodnutí řádně vypořádány. Dále uvedl, že správní orgán je vždy vázán obsahem žádosti a není oprávněn ji doplňovat. Námitky vztahující se k rozhodnutí stavebního úřadu o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie označil za irelevantní, neboť se netýkají předmětu řízení o povolení změny stavby před dokončením spočívající pouze v prodloužení lhůty k dokončení stavby. Dále žalovaný konstatuje, že lze důvodně předpokládat, že žalobce měl v řízení o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie postavení účastníka řízení a námitky měl uplatnit již v tomto řízení. Dle žalovaného v případě, že stavební úřad zjistí jakékoli nesrovnalosti v prováděné stavbě, *je povinen vést řízení dle platných právních předpisů, nicméně toto řízení musí být vedeno samostatně, nelze je směřovat s řízením o změně stavby před dokončením spočívající ve změně lhůty k dokončení stavby*. K námitce žalobce, že stavební úřad je povinen v kterékoli fázi řízení přijmout opatření, kterými by byly

vyloučeny dosavadní vady řízení umožňující realizaci stavby *s aktuálním ohrožujícím dopadem vůči okolnímu obyvatelstvu a které poškozují hodnoty a zájmy chráněné zákonem*, žalovaný uvedl, že takové *návrhy* nelze v řízení o změně stavby před dokončením spočívající pouze v prodloužení lhůty k dokončení stavby přijmout, neboť rozhodnutí o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie již nabylo právní moci a je již nepřezkoumatelné, a dále, že pro takový postup neuvedl žalobce žádné relevantní právní ustanovení, které by na nyní projednávaný případ bylo aplikovatelné, a nadto správní orgán má šetřit práva stavebníka nabytá v dobré víře. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Osoby zúčastněné na řízení ad 1) a 2) ve vyjádření k věci uvedly, že se plně ztotožňují s podanou žalobou a dále, že *s výstavbou bioplynové stanice, resp. se způsobem výstavby zásadním způsobem od samotného počátku nesouhlasí, stejně jako žalobce*. Osoby zúčastněné na řízení ad 3) a 4) konstatovaly, že stavba předmětné bioplynové stanice již byla dokončena a v současné době (únor 2014) probíhá její zkušební provoz.

Žalobce v replice uvedl, že odkaz žalovaného na formální postupy ve stavebním řízení není správný a odporuje stávající právní kultuře a zájmu na spravedlivém rozhodování. Žalobce v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. II. ÚS 2221/07, podle kterého je nezbytné nejenom respektovat právo, ale výklad a aplikace práva musí směřovat k spravedlivému výsledku. Dle žalobce se žalovaný kritérii vymezenými v uvedeném nálezu neřídil a v důsledku výkladu žalovaného a jeho aplikace příslušných právních předpisů došlo k ohrožení zájmu na ochraně života a zdraví občanů, na ochraně životního prostředí a na majetku. Stavební úřad měl v řízení o změně stavby spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby uložit stavebníkovi podmínky, které by garantovaly správnost prováděné stavby a odstranily by ohrožení zájmů chráněných zákonem. Žalobce označil postoj žalovaného za o to naléhavější, neboť stavební úřad dopisem adresovaným žalobci ze dne 14. 2. 2014, sp. zn. Výst. 0301/2012/Ott, č. j. MUTnS-1131/2012, konstatoval, že v rámci projednávané změny stavby spočívající ve změně technologie došlo k pochybení tehdejší zaměstnankyně stavebního úřadu, neboť nevyžádala stanoviska krajské hygienické stanice a odboru životního prostředí městského úřadu v Benešově k posouzení změny technologie bioplynové stanice.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Z napadeného rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že pro předmětnou stavbu BPS bylo vydáno stavební povolení č. j. Výst.578/2008/Ji ze dne 5. 3. 2008, které nabylo právní moci dne 10. 4. 2008. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2009, č. j. Výst.171/2009/Ji, které nabylo právní moci dne 23. 5. 2009, byla povolena změna stavby BPS před dokončením spočívající ve změně technologie. Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2011, č. j. Výst.1820-1/2011/Ott, které nabylo právní moci dne 21. 6. 2011, byla povolena změna stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby do 30. 5. 2013. Dne 6. 5. 2013 byla stavebnímu úřadu doručena žádost osoby zúčastněné na řízení ad 3) o „*prodloužení lhůty výstavby stavebního povolení k výstavbě bioplynové stanice*“. Podáním ze dne 23. 5. 2013 se k této žádosti připojila osoba zúčastněná na řízení ad 4).

Dne 4. 6. 2013 podal žalobce v rámci řízení o povolení změny stavby spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby námitky, ve kterých odkázal na své podání ze dne 21. 5. 2013, v nichž vytýkal vady rozhodnutí o změně stavby BPS před dokončením spočívající ve změně technologie (konkrétně: vady vymezení bezpečnostních pásem plynojemů, nevyhodnocení závěrů zjišťovacího řízení, výskyt zápachu a hluku z BPS, neexistenci hydrogeologického posudku, v projektové dokumentaci absenci řešení dopravy v průběhu výstavby i po jejím dokončení, nakládání s odpadním teplem a digestátem, nedostatečná specifikace vstupních materiálů, nedostatečné určení objemu vody) a dále požadoval „*ojedinělé řešení k odstranění zásadních vad a nedostatků spočívajících v dalším rozhodování prvoinstančního stavebního úřadu po uplynutí původně stanovené lhůty k dokončení stavby do 30. 5. 2013*“ a to tak, aby v případě dalšího rozhodnutí o prodloužení lhůty k dokončení stavby „*byla využita možnost k specifikaci podmínek dokončení stavby, kde by bylo přihlédnuto k vadám rozhodnutí o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie a bylo uloženo, aby stavba byla dokončena za podmínek, které by tyto vady odstranily*“. Dne 28. 5. 2013 podaly námitky osoby zúčastněné na řízení ad 1) a 2), ve kterých vyjádřily nesouhlas se změnou stavby před dokončením spočívající ve změně technologie BPS a upozornily na vady rozhodnutí tuto změnu technologie povolující. Stavební úřad prodloužil lhůtu k dokončení stavby BPS do 31. 5. 2015, přičemž námitky podané žalobcem a osobami zúčastněnými na řízení ad 1) a 2) vyhodnotil jako výtky chyb dříve vydaných rozhodnutí a návrhy na změnu stavby před dokončením. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení ad 1) a 2).

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přičemž se ztotožnil s výše uvedeným názorem stavebního úřadu na charakter podaných námitek.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno prostřednictvím datové schránky zástupci žalobce dne 4. 11. 2013. Žaloba byla doručena soudu dne 27. 12. 2013. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobce na výzvu soudu sdělil, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, žalovaný se na výzvu soudu k tomuto postupu v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci napadl žalobce rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byla povolena změna stavby před jejím dokončením spočívající toliko v prodloužení lhůty k dokončení stavby BPS. Soud konstatuje, že rozhodnutím o prodloužení lhůty k dokončení stavby se mění podmínka pro provedení stavby stanovená stavebním povolením. Předmět tohoto řízení vymezuje stavebník nebo jeho právní

nástupce svou žádostí a v řízení zahájeném na základě této žádosti se postupuje podle ustanovení stavebního zákona týkajícího se rozhodování o změně stavby před jejím dokončením (§ 118 stavebního zákona, a dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2009 - 73). S ohledem na podanou žádost lze tedy konstatovat, že předmětem nyní projednávaného řízení je pouze prodloužení lhůty k dokončení stavby.

Z § 118 odst. 3 stavebního zákona vyplývá, že jde o řízení návrhové, zahájené podáním žádosti, která musí kromě obecných náležitostí obsahovat popis změn a jejich porovnání s povolením stavby a s ověřenou projektovou dokumentací. K žádosti žadatel připojí projektovou dokumentaci změn stavby, popřípadě kopii ověřené projektové dokumentace, do které projektant vyznačí navrhované změny. Žádost o změnu stavby před dokončením stavební úřad projedná s účastníky stavebního řízení a dotčenými orgány v rozsahu, v jakém se změna přímo dotýká práv účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Na řízení o povolení změny stavby před dokončením se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. Proto je nutné, aby stavební úřad v tomto řízení přiměřeně aplikoval ustanovení týkající se vydání stavebního povolení, tj. např. ověřil, zda budou dodrženy další podmínky pro provedení stavby či pro její užívání, zda bude zabezpečena ochrana veřejných zájmů, dodržení obecných požadavků na výstavbu atd. – srov. ustanovení § 111 a § 115 stavebního zákona. Na druhé straně je nutné konstatovat, že rozhodnutím o změně stavby spočívající v prodloužení lhůty k jejímu dokončení nenabyl stavebník veřejnoprávní oprávnění ke stavbě. To stavebníkovi vzniklo na základě stavebního povolení, resp. na základě rozhodnutí o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie. Neprodloužením termínu dokončení stavby toto právo stavebníkovi nezaniká. Pozbytí platnosti stavebního povolení je upraveno v § 115 odst. 4 stavebního zákona a je třeba ho odlišit od povinnosti stavebníka dokončit stavbu ve stanovené lhůtě. Právě proto je možné pouze přiměřeně aplikovat ustanovení o stavebním řízení. Zároveň ale platí, že stavební úřad nemůže o takové žádosti rozhodnout automaticky kladně s odůvodněním, že na toto rozhodnutí, respektive na vyhovění žádosti má stavebník právní nárok.

I v tomto správním řízení týkajícím se změny stavby před jejím dokončením zahrnujícím rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k dokončení stavby je nutné, aby stavební úřad posoudil a vyhodnotil v odůvodnění rozhodnutí, zda povolovaná změna je v souladu s požadavky na ochranu veřejného zájmu zajišťovanou stavebním úřadem - srov. i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 18. 10. 2011, č. j. 52 A 13/2011 - 34. Posouzení, zda prodloužení lhůty k dokončení stavby je v souladu s požadavky na ochranu veřejného zájmu zajišťovanou stavebním úřadem a případné zdůvodnění neuvedení podmínek vztahujících se k provádění stavby v prodloužené lhůtě, v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného ani v rozhodnutí stavebního úřadu výslovně obsaženy nejsou. Je však třeba konstatovat, že žalobce v žalobě netvrdil, že byl zkrácen na svých právech okolnostmi nastalými v důsledku prodloužení lhůty k dokončení stavby a nestanovením podmínek pro fázi provádění stavby právě v této prodloužené lhůtě. Jeho žalobní námitky směřovaly ke skutečnosti, že rozhodnutí o prodloužení lhůty k dokončení stavby neobsahuje podmínky, kterými by bylo zamezeno *nežádoucím a nepříznivým důsledkům, které stavba při svém dokončení může vyvolat*.

V této souvislosti je nutné také zmínit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 As 79/2008 – 128) obecnou zásadu, že stavební zákon je postaven na návaznosti jednotlivých procesů a řízení, počínaje pořizováním územního plánu, přes

územní řízení, stavební řízení a konče procesy vedoucími k možnosti užívání dokončené stavby. Každá z těchto fází má svůj vlastní předmět, který se liší od předmětů ostatních řízení. Všechny se vyznačují zavedením prvků koncentrace řízení a omezují okruh námitek, které lze v jejich průběhu vznášet. To souvisí právě s odlišností předmětu řízení. Proto se např. ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám účastníků, které byly anebo mohly být vzneseny v územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území (viz § 114 odst. 2 stavebního zákona a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81).

Obdobně lze v nyní posuzovaném případě konstatovat, že žalobce měl své námitky proti možným dopadům na veřejné zájmy vyvolaným předmětnou stavbou BPS jako takovou uplatnit právě v tom řízení, ve kterém lze takové dopady ověřovat a podmínkami v rozhodnutí je omezovat, tedy v územním řízení, ve stavebním řízení, případně v řízení o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie. To, že tak neučinil, ač mohl, je jeho rozhodnutím a musí přijmout jeho následky. Platí obecná zásada presumpce správnosti rozhodnutí. Rozhodnutí o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie bylo již v době řízení o změně stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby pravomocné. Možné vady správního rozhodnutí o změně stavby před dokončením spočívající ve změně technologie nelze napravit v řízení, jehož předmětem je pouze prodloužení lhůty k dokončení stavby. Je nutné konstatovat, že nyní posuzované rozhodnutí o změně stavby před dokončením spočívající pouze v prodloužení lhůty k dokončení stavby ani nemohlo obsahovat podmínky, které by řešily dopady na veřejné zájmy vyvolané již dokončenou stavbou předmětné BPS jako takovou, což právě žalobce požadoval a v žalobě absenci těchto podmínek vytýkal jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak rozhodnutí žalovaného. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jim v tomto řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 22. března 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková

Rozsudek byl vyhlášen dne 22. března 2016 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].